

Diamantový prach

Ylem stál uprostřed jakési kruhové arény, tvarem podobné Římskému Koloseu. Hlediště, zaplněné organiky různých šójů, neboli ras a národností ze všech částí tohoto sektoru, burácelo vařícím se adrenalinem. Proti neozbrojenému rytíři se náhle vyřítit z temnoty krvelačný mutant vyšlechtěný k boji, kříženec plamenného býka a rentského drakoještěra. Ylem však ani nehnul brvou, protože jeho myšlenky v té napjaté chvíli bloudily někde jinde. Právě v okamžiku, kdy k němu rozrušený netvor dobíhal, a písek odlétající mu od kopit zasáhl mladého rytíře do obličeje, náhle děsivý přízrak zmizel. Na jeho místě se za zvuku tiché relaxační hudby rozevřela planoucí lériová brána. Aréna byla jen fikce, aby se mladý návštěvník zabavil, nežli ho antigravitační polštář dopraví ke kanceláři vládce Garlenu. Ylem vstoupil do vysoké sloupové haly s holografickými obrazy obřích hořících pochodní. Hlavou se mu stále honily myšlenky, proč byl na Garlen pozván a jaký úkol mu bude svěřen tentokrát. Nestalo se totiž poprvé, že jej pozval sám nejvyšší vládce a svěřil mu úkol, který vyžadoval řešení na vysoké úrovni. Své pověsti si byl Ylem dobře vědom. Patřil sice k nejmladším Hvězdným rytířům, ale jeho zkušenostmi se mohl chlubit jen málokterý z jeho kolegů.

Vládce seděl na zlatém trůnu v bohatě vyšíváné togize a kolem pokrývky hlavy měl obtočenou diamantovou kobru. Představoval působivý výjev z doby dávných předků. Když mladý rytíř došel až k němu, vládce pokynul rukou, aby se posadil na křeslo vedle něj. Chvíli počkal, než se před oběma zhmotnily vznášející se pohárky s lahodným nápojem, a pak s příjemným úsměvem na rtech na Ylema pohlédl.

„Jestlipak víš, proč jsem tě dnes zavola, Yleme?“ zeptal se, a zároveň se mu zahleděl hluboce do očí.

„Patrně proto, abyste mi svěřil nějaký důležitý úkol, Excellence,“ odvětil Ylem a opětoval vládci stejný pohled do hloubi duše. „Jsem připraven úkol převzít a splnit jej,“ doplnil ještě.

Vládce se stále usmíval. „Ne, ne, dnes nic takového. Ale neuhádl bys to, takže přímo k věci.

Nejprve pouhou myšlenkou rozevřel před Hvězdným rytířem čtyřrozměrnou mapu vesmíru a zvětšil blikající oblast v galaxii Mefix. Pak k Ylemovi promluvil. „Planeta Irakea, v hvězdném systému Narpanoi, je známa svými obrovskými diamantovými ložisky. Drobná drť pokrývá velkou jejího povrchu a proto je

často tento svět často nazýván Diamantovým prachem. Je to jedna z nejbohatších planet v okolním sektoru. Ovšem toto velké bohatství si nenechávají její obyvatelé jen pro sebe. Ochotně podporují okolní světy, kterým příroda nedává možnost plně rozvíjet vyspělý inteligentní život. Irakeané štědře financují jejich vzdělanost a výzkum. Právě za tyto zásluhy jsem rozhodl o tom, že bude planeta Irakea přijata do Společenství vesmírných světů. Její představitelé tuto poctu přijali s hrdostí, a snaží se mi projevit svůj velký vděk. K příležitosti přijetí do SVS zorganizovali oslavu, na kterou mě pozvali. Protože ale já, i můj zástupce máme v té době jiný program, který nemůžeme zrušit, rozhodl jsem se zplnomocnit k mému zastoupení tebe. Pojedeš na Irakeu místo mě. Souhlasíš?“ Ylem byl mile překvapen. Takovouhle misi opravdu nečekal.

„A - ano,“ vykoktal. „Bude mi ctí vás zastupovat.“

Vládce se nepřestával usmívat. „Myslím, že za tvé zásluhy je to vskutku jen malá odměna. Cesta na Irakeu je však daleká a čas, který zbývá do zahájení oslav krátký. Musíš vyrazit co nejdříve. Před odletem si přijď vyzvednout zplnomocnění k mému zastoupení“. S těmito slovy povstal ze svého trůnu. Ylem povstal rovněž. „Okamžitě vyrazím na cestu,“ odpověděl. Oba se pozdravili pozdravem Hvězdných rytířů a audience byla u konce.

Mladý hrdina nemeškal a ihned se začal chystat na cestu. Připraven byl brzo a ještě než se svojí lodí odstartoval, převzal od vládce Garlenu pověřovací listinu a dar, který předá představiteli Irakei. Zanedlouho už jeho Orel uháněl naprogramovanou cestou hyperprostorem, směrem k Mefixu.

Na přistávací rampě planety Irakea už Ylema očekávalo vznášedlo a ihned jej převezlo do vládní rezidence. Na Irakeu právě začal padat soumrak a mohutná výšková budova, kde se oslava konala, zářila do mladé noci.

Guvernér Irakei převzal od Ylema dar a pověřovací listinu, a přivítal se s ním vřelými slovy. „O tvých činech jsme již slyšeli mnoho Yleme, a obdivujeme je. Ale po cestě jsi jistě unaven a možná uvítáš tiché místo, kde si budeš moci odpočinout.“ Osobně potom odvedl vzácného hosta z Garlenu do připraveného apartmá. „Odpočiň si a až bude čas, přijdu pro tebe.“

Když guvernér odešel, vysvlékl se Ylem z cestovní kombinézy, osvěžil své lidské tělo perlivou koupelí a připravil si slavnostní uniformu, kterou si přivezl s sebou. A protože byl ještě čas, natáhl se na vodní lůžko a slastně zavřel oči. Příjemné teplo, které mu hrálo do beder a sálalo ze stropních zářičů, způsobilo, že upadl do krátkého spánku. Náhle ho probudil jakýsi hluk. Posadil se a pozorně naslouchal. Ano, za dveřmi se ozýval křik. Opatrně je pootevřel a vyhlédl na chodbu. Průhlednou podlahou spatřil v proskleném atriu skupinu

neznámých chlupatých těžkooděnců, kteří, se zbraněmi v chapadlech, právě naháněli všechny hosty do haly. Vysoký organik, jehož přiléhavá kombinéza byla lemována zlatým pruhem, uděloval pokyny ostatním. Jednalo se patrně o jejich vůdce.

„Přiveďte všechny sem a prohledejte zbylé pokoje, zda se v nich ještě někdo neukrývá!!!“, vydal jasný rozkaz. „A kdyby se někdo bránil, okamžitě ho zneškodněte!“ dodal.

Ze skupiny se oddělili dva organici, vyběhli do patra a zmizeli v prvním pokoji. Ylem na nic nečekal. Jen malou chvilku trvalo, než se zbavil viditelného lidského těla. Přemýšlel, co to vše má znamenat. Jedno bylo jisté. Nějací teroristé se zmocnili budovy a všech pozvaných hostů. Kdo to ale je a co chtějí? Na tuto otázku si zatím nedovedl odpovědět. Byl si ale jist, že se to brzy dozví. Vtom vyšli organici z vedlejšího pokoje a zamířili k Ylemovi. Ten nenápadně vyklouzl z apartmá. Udělal však jednu velkou chybu. Nečekal, že bude na oslavě potřebovat zbraň a tak ji s komunikátorem zapomněl v příručním zavazadle. A na lůžku nechal slavnostní kombinézu. Tyto věci teď mohou prozradit. Chtěl se ještě vrátit, ale cizí organici byli rychlejší. Z jeho apartmá zněly vzrušené výkřiky. Právě zjistili, že jim nejspíš někdo unikl. A podle znaku na kombinéze poznali, že byl na oslavu pozván i nějaký Hvězdný rytíř. Zapeklitá situace. Musí rychle něco vymyslet.

Mezitím však organici seběhli dolů do přízemí a ohlásili nález svému vůdci. Ten zbledl. „Ihned mi přiveďte guvernéra Irakei!“ přikázal. Jeho rozkaz byl v mžiku vyplněn. „Který z Hvězdných rytířů se měl oslavy zúčastnit, a kde je?“ zahřměl na guvernéra. Ten se na něj však opovržlivě podíval. „Divně nám oplácíte naše pozvání na slavnost. Pozvali jsme Vás, protože jsme se domnívali, že jste naši přátelé. Co od nás chcete, a proč jste nás zajali?“ „Neodpověděl jsi na mou otázku!“ vykřikl organik a udeřil guvernéra do tváře. Ten s sebou jen trhl, ale neodpověděl. Usilovně přemýšlel. Ylema nedostali. Patrně se skrývá někde v budově. Jedině on jim může pomoci.

„Mluv, nebo to z tebe dostanu násilím!“ vykřikl organik a opět ho udeřil.

„Nic vám neřeknu. Co od nás vlastně chcete?“ otázal se znovu guvernéra.

„Především jméno toho Hvězdného rytíře a pak také vaše bohatství. Potřebujeme finanční prostředky. Hodně finančních prostředků. A vy jich máte víc než dost.“

„Opakuji, že ti nic neřeknu. Jste zlí a my zlým nepomáháme.“ Pronesl hrdě Guvernéra Irakei.

„Dochází mi s tebou trpělivost,“ vůdce vytáhl zbraň a bez sebe vztekem ji namířil na organika před sebou. „Jestli mi okamžitě neřekneš jméno Hvězdného rytíře a přístupový kód do trezoru v suterénu, zabiju tě.“

Guvernéra zbledl, ale neustoupil. „Nic ti neřeknu. A kód stejně neznám celý.“

Z laserové zbraně vyšlehl paprsek a zasáhl guvernéra do levé strany hrudníku. Ten se mrtev sesul na podlahu. Rozzuřený vůdce si ho však již nevšímal.

„Musíte ihned zkontrolovat seznam hostů a důkladně prohledat budovu. Ten rytíř nemá zbraň, nebude tak těžké ho zneškodnit,“ ukázal na několik chlupatých organiků a jiným rozkázal, aby mu ihned našli zástupce guvernéra. „Ten kód z něho vymlátím,“ běsnil.

O všem, co se před chvílí odehrálo v hale, neměl Ylem nejmenší tušení. Hledal nějakou zbraň a také hlásič mimořádné události. Budova je jistě napojena na pult centrální ochrany, a když se rozezvučí signál z vládní rezidence, bude tu složka ochrany coby dup. Tlačítko pro případ nouze našel v kanceláři guvernéra. Kanceláři se rozeznělo poplašné vytí sirény. Ylem přistoupil k oknu a díval se na příjezdovou komunikaci. A skutečně. Po malé chvilce se v dáli objevila blikající modrá světla přibližujících se vznášedel.

Poplach ovšem zaregistrovali i v hale a vůdce organiků hned pochopil co se děje. „Ten poplach spustil ten lotr, kterého hledáme. Okamžitě mi ho přiveďte!!!“ A někdo rychle zavolejte na centrální ochranu a zrušte poplach. Řekněte, že provádíme cvičení a omylem jsme spustili poplašné zařízení.“

Několik nejbližších kumpánů ihned odběhlo splnit dané úkoly. Po chvíli jiní přivedli zástupce guvernéra. Vůdce se na něj tvrdě podíval. „Potřebuji znát kód pro přístup do trezoru. Tvůj pán byl tak nerozumný, že nám jej nechtěl prozradit a zaplatil za to svým životem. Ty snad budeš rozumnější.“

„Jestliže vám guvernér neprozradil kód, já vám jej mohu klidně říci. Nebude vám totiž k ničemu. Každý známe pouze polovinu kódu. Každý jen tu svoji, a druhou ne. Moje je SDE235467“.

Vůdce lupičů se zachmuřil a horečně přemýšlel. „Je-li tomu tak, do trezoru se nedostaneme. A nemáme čas, ani náradí, abychom do něj vnikli násilím. Všechno bylo tedy zbytečné. Sakra! Teď jen vymyslet, jak se odtud bezpečně dostat.“

„Odveďte ho k trezoru a zkuste z něj něco dostat, možná si přece jen na něj vzpomene,“ přikázal dvěma organikům, kteří ihned uchopili starce za ruce a odvedli ho do suterénu budovy. K vůdci zatím přistoupil další z organiků. „Už víme kdo je ten Hvězdný rytíř. Zjistili jsme to ze seznamu hostů. Je to Ylem.“

Vůdce se znovu zamračil. „To nám ještě scházelo. Nejmladší, ale jeden z nejlepších. Máme před sebou silného protivníka. Ten udělá všechno proto, aby nás dostal. Ne! My musíme dostat jeho! Informuj ostatní.“

V té chvíli se právě Ylem chystal zhmotnit a ukořistit od přebíhajících chlupáčů nějakou zbraň. Čekal, že se každým okamžikem rozezní zvenčí zesílený hlas ochranky, aby se

útočníci vzdali. Když však znovu pohlédl z okna, překvapením zamrkal. Světla policejních vznášedel se najednou otočila a vracela se zpět. „Co se to děje? Někdo poplach odvolal.“ V tom se z místního interkomu ozvalo hlášení: „Hvězdný rytíři Yleme, víme, že jsi v budově. Poplach, který jsi vyvolal, jsme zrušili. Sejdi do haly a nedělej žádné problémy. Očekáváme tě během pěti mikrosoulů. Jestli do té doby nepřijdeš, začneme popravovat zajatce. Ty snad na svědomí mít nechceš. Nebo ano?“

Ylem se zachmuřil. Tak už o něm vědí, a vyhrožují smrtí zajatců. Má jen krátký čas na to, aby se pokusil lupiče zneškodnit a zajatce osvobodit. „Nejdřív musím sehnat zbraň a pak okamžitě jednat. Jsem na to ale sám. Na pomoc zvenčí se již spoléhat nemohu. A času moc nezbyvá.“ Ylem se opatrně vyplížil z místnosti a chvíli uvažoval, kterým směrem se má vydat. Nakonec seběhl po nouzovém schodišti do suterénu budovy.

Mezitím se policejní skupina s vznášedly vrátila zpět na základnu. „Jak jsem vám už nahlásil, byl to jen planý poplach a byl odvolán. Vyjeli jste zbytečně,“ informoval dispečer velitele výjezdové skupiny. „Guvernér provádí cvičení a omylem spustil poplach,“ dodal unaveně.

„To je ale divné. Vždyť cvičení prováděli poměrně nedávno a o každém dalším mají povinnost informovat nás dopředu. Navíc má dnes proběhnout ta velká oslava. Něco mi říká, že tam není všechno v pořádku. Vrátime se, ale abychom neupoutali pozornost, nebudeme zapínat výstražná světla,“ pravil velitel, a zanedlouho znovu nastupoval do svého vznášedla. Ostatní jej následovali. Netrvalo dlouho a plavidla uháněla zpět k vládní rezidenci.

Hvězdný rytíř se zatím dostal do suterénu budovy, kde se střetl se skupinou, která vedla zástupce guvernéra k trezoru. Ylemovi se podařilo oba organiky omráčit a za pomoci guvernérova zástupce je spoutat jemným monofilovým závěsem. To už byl ale opět ve svém pozemském těle. Sebrali útočníkům jejich zbraně, a páčky z polohy „smrt“ přesunuli na „silné omráčení“. Od osvobozeného zástupce se pak Ylem dozvěděl potřebné informace o skupině lupičů. Bylo jich dost a čas se krátil. Pokud okamžitě nedorazí pomoc zvenčí, nezbyde nic jiného než se vzdát a tak zachránit životy zajatců.

Hlášení z interkomu mu připomnělo, že času opravdu moc nezbyvá.

„Už jej jeden mikrosoul a začneme popravovat zajatce. Vzdej se Yleme,“ ozval se kovový hlas jeho nad hlavou. Hvězdný rytíř se rozhodl. „Půjdu tam a vzdám se,“ řekl zástupci a předal mu zbraň. „Počkej ještě, támhle je tajný podzemní východ. Neslyšíš odtud nějaké zvuky?“ šeptl zástupce guvernéra a přistoupil k úzkému oknu, které odkrývalo výhled k zadnímu východu. Za budovou stálo několik neosvětlených policejních plavidel. Netrvalo dlouho a všichni se setkali. Ylem se zástupcem guvernéra rychle vysvětlili veliteli zásahové

jednotky situaci. Pak společně vyběhli po schodišti k hale a vpadli lupičům do zad. Právě včas. Jejich vůdce se zrovna chystal popravít prvního zajatce. Po krátkém boji byla celá skupina zneškodněna a spoutána.

„Za vraždu guvernéra Irakei budete odsouzeni, a trest vás nemine ani za to, že jste nás všechny zajali a chtěli tu loupit,“ pravil zástupce guvernéra k veliteli lupičů. „Odved'te je,“ otočil se poté k výjezdové policejní skupině, a její členové ihned spoutané zajatce odváděli. Pak se ještě obrátil k Ylemovi.

„Děkujeme ti za pomoc Hvězdný rytíři. Kdo ví, jak bychom bez tebe dopadli. Doufám, že se místo velké oslavy, která bude jistě zorganizována později, nyní zúčastníš pohřbu guvernéra Irakei.“

„Ano, určitě se zúčastním. A děkovat za pomoc mi nemusíte, byla to pro mne samozřejmost. Vždy bojuji proti násilí. Je mi líto zmařeného života, ale také toho, že se nedostanete ke svému bohatství, když znáte jen polovinu přístupového kódu,“ odvětil Ylem. Zástupce se pousmál. „Bohatství není všechno. A pak existuje osoba, která zná kód celý. Je to vládce Garlenu RAE.“ Společně pak vyšli z budovy právě v okamžiku, kdy nad Irakeou vycházelo obrovské rudé slunce.